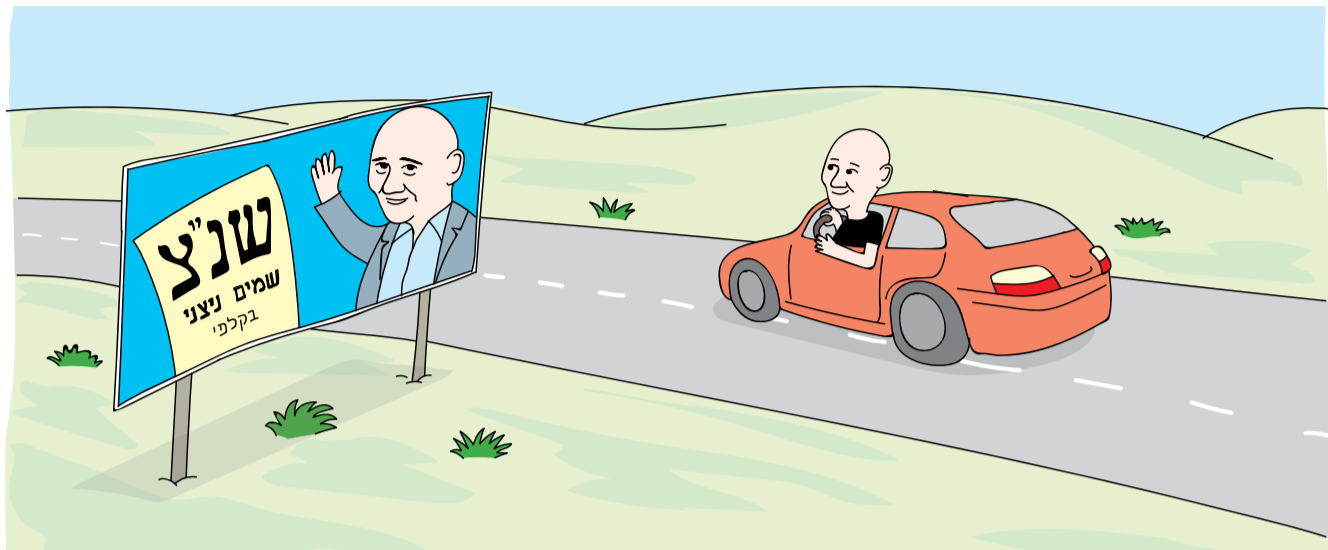

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

תפסתי ראש עיר על הבר

איך נבשתי לגמרי בטעות חוג בית מקומי והפכתי לשם החם בבחירות המוניציפליות

אותו מחדש. כמו שחולון מותגה כ"עיר הילדים" ונתניה כ"עיר הספורט", אנחנו נהיה "עיר השנ"צ של ישראל". הרגשתי שהחדר לגמרי איתי. לא הרפיתי משמוליק ומה צוות ונזפתי בהם שהם אפילו לא הגישו מועמדות לאירוח האירוויון ביישוב שלנו, ועל כך שאין שום כוכב ריאליטי שיצא מהיישוב. איך רוצים שלילדים ביישוב תהיה מוטיבציה ללמוד, אם לא מספקים להם מודלים להצלחה כמו מישוהו שזכה ב"האח הגדול"?

המשכתי לפרט את החזון שלי: "תפסיקו להתעסק בביוב ובארנונה. זה מה שעושים בכל הערים. ביוב זה משהו ששייך לעבה, ואנחנו צריכים לחשוב קדימה. למה שלא נהיה העיר החכמה והדיגיטלית הראשונה, שבה כל התושבים מחוברים לקבוצת ווטסאפ אחת?"

כדי להציע את היישוב ולשפר את פניו, הצעתי בוטוקס חנינם לכל תושב מעל גיל 40. בחדר פרצו מחיאות כפיים ספונטניות, ואנשים החלו לשיר "הו הא מי זה בא, ראש המועצה הבא".

עשיתי תנועה של מי שמבקש להרגיע את המעריצים (או משחק אותה צנוע), והוספתי שכדי להגביר את רמת הילוד דה ביישוב אני מציע להוסיף ויאגרה למי השתייה בעיר. התשובות הגיעו לשיא חדש, ובחור עם שיער מאפיר הגניב לי כרטיס ביקור מוזהב שעליו נכתב "יוסף - יום נדל"ן", ואמר לי להתקשר אליו עוד הערב.

שמוליק צעק שאני מושחת, ושברובם הם יחשפו את כל האמת עלי - מה שרק עצבן את הקהל עוד יותר וגרם להם לשיר לעברו "הוא גנב, הוא גנב, הוא גנב". אנשים קרעו את הכרזות של שמוליק והתקרבו אלי ללחוף לי יד.

בראש כבר רמיינתי את עצמי יושב בלשכת ראש העיר, ומעלי הכרזה עם הסלוגן שהביא לי את הניצחון: "ניצני של שינוי". שמוליק והפמליה עזבו את הבית בבושת פנים. זוג אחד לקח אותי הצידה ואמר שיש להם בעיה רצינית עם הילד, שלא מקבלים אותו לחטיבת הביניים, והם ישמחו אם אוכל לסייע. גבר מבוגר שלף שרטוטים של בניין והסביר איך השכן גנב לו מטר מהחצר. גבר אחר הגיע בריצה, קרע את השרטוטים וצעק ששנינו רמאים.

מלמלתי לעצמי "איני יכול עוד" ואמרתי לנוכחים שאט"פ כל מחר, במפגש שאני עורך בבית, תוך ציון הכתובת והיישוב. "רגע", שאל אחד התושבים, "אתה לא גר כאן?" "נראה לכם? אפילו ים אין פה", אמרתי ונמלתי מהבית, תוך שאני רודף אחרי מכונית השרד המתרחקת של שמוליק וצועק: "תישאר, תישאר, תישאר".

yairn@israelhayom.co.il

ושאל אם יש שאלות, והרגשתי את היד שלי מתרוממת. אחרי שקיבלתי את רשות הדיבור, התחלתי בלהחמיא לשמוליק על העבודה הנהדרת שהוא עושה בתחומי האש"פה והגנים הציבוריים. אחר כך ציינתי שלצער, יש ירידה דרמטית באיכות החינוך, הארנונה התייקרה בלי פרופורציה ומופע יום העצמאות היה חרפה - בעיקר הקטע שבו הכי ריחו את עידן רייכל ללוות את האחינית של ראש המועצה. חוץ מזה, הגיע הזמן שבי-2018 המועצה תספק לכל התושבים Wi-Fi חנינם.

הרגשתי שהקהל איתי לגמרי, מישוהו אפילו זרק "ברא" בו" בצד השני של החדר. שמוליק היה בשוק מוחלט. ניכר שהרעיון של Wi-Fi חנינם תפס אותו לא מוכן, והדוברת שלו ניסתה להיחלץ לעזרתו. היא אמרה שדבריי אינם מדויקים בלשון המעטה, ושה-Wi-Fi חנינם זה בכלל רעיון שלהם, שהם כבר עובדים עליו לקראת הקרנציה הבאה ורק מנסים להבין איך הססמה לא תדלוף לתושבי היישוב הסמוך.

היא הוסיפה שנראה ש"לא באת נקי", ושידוע לכולם שאני מוזהב עם בריקמן, המועמד המתחרה, ושכראי לברוק אם בתקופה שלו במועצה הוא לא סידר לי רישיון לדוכן נגיקיות בגן העירוני. אישה אחת, שישבה כמה כיסאות ממני, מלמלה בקול די רם שזה שמנסים ללכלך אותי עם בריקמן רק מוכיח שאין להם טיעונים רציניים, ושחבל שאני לא רץ בעצמי.

הרגשתי על הגל ואמרתי שהי גיע הזמן שהעירייה תפסיק למי כור אותנו לקבלנים ותפסיק לכוונת בניינים צמוד לים, ושככלל, אם לא היו מזניחים את החוף העירוני, היתה פה ריביירה כמו בקאן. הדוברת ניסתה לענות שהיישוב שלנו בכלל לא ליד הים ושאיני לא יודע על מה אני מדבר, אבל בלי להניד עפעף עניתי שהיא סוטה מהנושא, ושהכי נוח זה להסתתר מאחורי הנימוק שאין לנו ים. "אם אין ים - תדאגו שיהיה ים. למה לכת ים ולקרייט ים מגיע ים - ולנו לא? מה, אנחנו שווים פחות?"

האנשים מחאו לי כפיים וצעקו, "אני מצביע לך". מה שדחף אותי להמשיך בהצעות נוספות: לא מספיק יום לימודים, אני מציע יום לימודים ממש-ארוך, שבו הילדים יחזרו הביתה רק ב-19:00 אחרי ארוחת הערב ויאפשרו להורים יותר זמן פנוי. כדי שלהורים יהיה מה לעשות בזמן הזה, העירייה תקים מתחם באולינג, ספא ופיקאפ בר עירוניים. ציינתי שכדי למשוך תושבים ליישוב, צריך למתג

השבוע נסעתי במכונית ליעד מרוחק, לצורכי עבודה. בדרך חזרה המזגן דלק, הרדיו השמיע שירים יפים ומצב הרוח שלי היה מרומם. הבטתי מהחלון על נופי ארצנו הקסומים, שכללו בעיקר שלטי חוצות של מועמדים בבחירות לרשויות המקומיות: אנשים מכל שכבות האוכלוסייה, שאת פרצופם מעולם לא ראיתי אבל הבטיחו לשפר את חיי תושבי האזור בסיסמאות כמו "האופק של אופקים", "הצעיר של כפר סבא" או "האון של קריית אנוני". חלקם התהדרו בתוארם האקדמי ובמקצועם וכתבו על השלט "עו"ד/רו"ח מוישה לראשות המועצה". אחרים נקטו את טקטיקת הסלוגן הנחרץ יותר, כמו "שלמה, ההוא עם הקרחת - לשנים של קריה מטופחת". כשהבטן קרקרה, החלטתי לחפש מקום לאכול בדרך. עצרתי בצד כדי למצוא בסלולרי מקום עם אוכל בסביבה, ואת תשומת ליבי משך שלט שהזמין את תושבי המקום לחוג בית של מועמד בבחירות המקומיות, שמתקיים ממש עכשיו אצל משפחת אלירז.

במקום להכניס לוויין את הכתובת של החומסיה שמ"צאתי, הקלדתי בטעות את הכתובת של אסיפת הבחירות. אחרי חמש דקות מצאתי את עצמי בפתח ביתם של האלירזים, שמעליו שלט גדול של שמוליק, ראש המועצה שמבקש להיבחר לקרנציה נוספת.

חשבתי להסתובב וללכת אבל קלטתי שבתוך הבית מגי"שים למצביעים הפוטנציאליים כיבוד קל, ששכנע אותי שמדוי בר במועמד רציני ששווה לש"מוע (או לפחות לטעום). נכון שאני מתגורר 80 קילומטר משם, אבל זה הזמן להתעלות מעל שיקולים פוליטיים צרים ולהתאחד סביב פשטירת כרישה.

ואכן, המטעמים מעשי ידיהם של המארחים היו נהדרים. בירכתי אותם בהנהון מנומס, וכדי לא לאכול בעמידה, התיישבתי על אחד הכיסאות. בריוק אז הגיע שמוליק, ראש המועצה, מלווה בפמליה של שלושה חנפנים ובכריזמה של מורה למתמטיקה בהקבצה ב'.

שמוליק מנה את הישגיו הרבים ביישוב והסביר למה מגיעה לו קרנציה נוספת, בזמן שאני חשבתי שמ"גיע לי סיבוב נוסף על הפשטידה. אבל התזמון לא התאים, והרגשתי שכדי להצדיק עוד צלחת אני חייב להישאר עוד קצת וגם לתרום משהו לדיון. בריוק אז פנה שמוליק לקהל

הצעתי בוטוקס חנינם לכל תושב מעל גיל 40, וגם ויאגרה במי השתייה. בחדר פרצו מחיאות כפיים ספונטניות, ואנשים החלו לשיר: "הו הא, מי זה בא, ראש המועצה הבא"